

Trio-anecdoten, vivace - allegro - largo

Simon & Anneke Visser

Na mijn pensioen vatten we onze oude vogelhobby weer op. Het viel in het begin niet mee. Op een dag waren we aan het wandelen in de 's -Gravelandse buitenplaatsen van Natuurmonumenten. We stonden te puzzelen wat voor een eend we zagen in een smal slootje. Al snel werden we aangesproken door een vriendelijke heer. Het bleek Adrie Vermeule te zijn, die aan het patrouilleren was om nieuwe leden te strikken in zijn vangnet. Dat lukte uitstekend, we vlogen er in. Binnen twee weken waren we, zeer tot ons genoegen, lid van de Vogelwerkgroep Het Gooi en Omstreken.

Acht jaar lang heb ik de lezingenavonden, officieel ledenavonden geheten, mogen verzorgen. In die rol heb ik veel mensen gebeld om hen uit te nodigen een lezing voor ons te houden. Wat ik zeer stimulerend vond, was dat bijna iedereen die ik uitnodigde direct bereid was die uitnodiging te aanvaarden. Ik vertelde er altijd bij dat we een grote en actieve Vogelwerkgroep waren en dat ik een volle zaal kon garanderen. De leden hebben mijn voorspelling nooit gelogenstraft. Zelfs niet bij mist en ontij. Ook als een spreker op het laatste moment moest afzeggen, wat gelukkig zelden gebeurde, lukte het altijd snel een vervanger te vinden. Het waren bijna altijd lezingen met lichtbeelden. Een vogelaar wil wat zien. In de eerste jaren moest ik de sprekers die met openbaar vervoer kwam, bij het station ophalen. Met De Korhaan in de hand als herkenning wachtte ik hen op bij het Oosterspoorplein in Hilversum. In de latere jaren raakten ook de vogelaarsprekers in toenemende mate gemotoriseerd. De Korhaan was toen in het Gooi ook niet meer op het Oosterspoorplein te zien. Het is een keer gebeurd dat de spreker door de koster van de kerk via de mobiele telefoon, in de auto van de spreker, naar de Bethlehem kerk werd gepraat. Een voorloper van de navigatiesystemen die sprekers nu met trekvogelprecisie naar de plaats van bijeenkomst leiden.

De Vogelwerkgroep ging een keer in den vreemde. Dat gebeurt nu regelmatig, maar was toen nog maar 'net aan'. Ik bedoel dat wij op excursie gingen buiten de landsgrenzen in de Belgische Hoge Venen. Er was een (auto)sleutel uitwisseling georganiseerd. De groep vertrok in twee delen van tegenover elkaar gelegen locaties. Het was de bedoeling elkaar halverwege te passeren en de autosleutels uit te wisselen zodat iedereen gemotoriseerd, zij het met andermans(m/v) sleutel, weer naar de kampeerplaats terug kon. Helaas mislukte deze boze opzet. Zwervende vogelwerkgroepleden werden verspreid door bos en hei aangetroffen. Wij hadden ons inmiddels vóór het onheil teruggetrokken in de Baraque de Michel, een rustieke maar eenvoudige herberg, waar we enkele uitgehongerde zwervers met enkele patatten voedden. Gelukkig was iedereen weer veilig op de camping vóór een bestraffend onweer losbarstte. Op sleutel uitwisselen rust geen zegen.

De Hoge Venen. Foto: Paul Voorhaar